

Hẹn hò và... yêu

Tặng anh chàng Song Ngư với tình yêu say đắm, đã níu giữ được sự lững lơ của một cô nàng Bảo Bình.

Tôi chưa bao giờ thích thú và tin tưởng vào những cuộc gặp gỡ giữa một người con trai và một người con gái qua lời kể không thật thà của một người thứ ba. Tôi nghĩ người ta chỉ có thể yêu qua những hoàn cảnh và điều kiện nhất định, tiếp xúc nhiều và đủ hiểu về nhau.

Chỉ qua những câu chuyện thoáng chốc tại quán café hay vài nơi hò hẹn, vậy thì ta yêu điều gì? Yêu những khoảnh khắc có một người kề bên? Thật chẳng giống người ta nói về tình yêu là việc thương yêu tất cả mọi điều của một người nào đó.

Tháng năm dịu dàng hơn sau những cơn nắng gắt, bỗng rát và nóng ran đầu hè. Sáng khế khàng vài tia nắng mỏng manh, mây xám ngắt, lẳng lặng. Tôi nhốt mình trong mớ công việc part – time để bớt xôn xao, nghĩ ngợi về một vài điều, ví như bạn bè, đổi thay, tương lai hay một công việc ổn định như rất nhiều sinh viên chuẩn bị ra trường. Đó là một khoảng trống, chơi vơi và bất an.

Trận cãi vã giữa đêm với cô bạn thân làm tôi khóc sưng mắt và lại khóc mỗi lúc rảnh rỗi, tủi thân và thất vọng. Thất vọng cũng bởi quá kì vọng, kì vọng có người hiểu mình, hiểu thấu hết tim gan, ruột thịt, mà chẳng biết, đến bản thân mình đôi khi còn chẳng làm nổi việc ấy.

Anh làm quen không vồn vã, vồ vập, không quan tâm thái quá. Tin nhắn buổi trưa không đi kèm: “Em ăn cơm chưa?” hay vài câu đại loại như thế. Tin nhắn buổi tối chỉ vắn vắn có bốn chữ: “Chúc em ngủ ngon”. Và hết. Không đầy đủ, đều đặn theo giờ, không reply ngay lập tức, không hỏi han, không gì hết, hoàn toàn dừng dưng. Có lẽ sự khác biệt và dừng dưng ấy lại khiến tôi tò mò. Cộng thêm mớ ngổn ngang trong tâm trạng, tôi mặc một chiếc áo màu xanh dương, chân váy vàng ươm màu nắng, dịu dàng bới mái tóc ngang vai phía sau thành một túm gọn gàng, vài lọn tóc mai lưa thưa bên tai hết sức quyến rũ, thêm một chút son môi và mỉm cười đến gặp anh.

Một cái hẹn không có đủ sự tin tưởng, một cái hẹn không hy vọng, không mừng tượng, không gì hết. Chỉ để lấp đầy một buổi tối trống trải và chệnh vênh. Cho nên tôi hoàn toàn, thực sự là hoàn toàn thoải mái, không lẩn lộn một chút bối rối hay ngại ngùng. Cẩn hường dương, uống sữa chua, mỉm cười, hỏi một vài câu, lắng nghe và cứ thế. Tôi có cảm giác rất lạ về anh ấy, nó khiến tôi không kiểm soát được việc mình đang làm. Và điều đại dột nhất mà tôi biết mình đã làm ngày hôm ấy là ngồi thẳng, nhìn sâu vào đôi mắt người đối diện, điều mà tôi hiếm khi làm với bất cứ ai. Giấc mơ đêm đó và vài đêm sau nữa là đôi mắt biết cười, một đôi mắt sâu và nhiều ẩn ý. Tôi thực sự đã nghĩ, rằng lúc đó, anh ấy muốn hôn tôi.

Cảm giác hết sức thoải mái và dễ chịu. Tôi chờ đợi nhiều hơn một tin nhắn chúc ngủ ngon khi trở về. Nhưng vẫn với thái độ dừng dưng như thế, mặc dù lúc gặp mặt, anh hào hứng, anh khen ngợi, anh vui vẻ và đáng yêu. Nhưng tất cả chỉ dừng lại ở đó. Tôi giữ nguyên xi niềm kiêu hãnh của một cô gái, không sms trước cho một chàng trai muốn làm quen với mình, dù chốc chốc lại ngó điện thoại chờ đợi một tin nhắn từ anh. Tôi không biết mình đang suy nghĩ cái gì trong đầu, tôi cần biết bao nhiêu điều để yêu được con người ấy? Tại sao lại nhớ và mong chờ một cái mess, một cuộc gọi? Tại sao lại đặt anh vào vai người thứ hai hết sức quan trọng trong những cuộc hẹn tình yêu tự mình vẽ ra xối xả? Tôi biết mình hết sức bất thường với hàng đồng suy nghĩ và mừng tượng, nhưng tôi không ngăn nổi, cũng không muốn ngăn, bởi điều đáng tiếc nhất chính là không biết trái tim mình cảm thấy điều gì.

Cuộc hẹn hò hôm đó, được gói gọn và kết thúc trong những giấc mơ. Mỗi lần trở mình tỉnh giấc, lại cười mình, rồi vươn tay với con cánh cam mềm mại, ru mình vào những giấc ngủ thật ngon. Có lẽ là một cơn mưa chuẩn choáng. Cơn mưa bất chợt, của mùa hạ xôn xao. Cơn mưa rào trong những cơn nắng hạn ngọt ngào.

Có ai đó đã nói với tôi rằng, người ta nhất định sẽ gặp nhau ít nhất 2 lần trong đời. Mà trái đất thì tròn, quay đầu đi chẳng biết sẽ gặp ai, ngoảnh đầu lại chẳng biết còn ai bên mình.

Tết thiếu nhi, tôi dắt cậu cháu nhỏ ra khu phố liên hoan, hai dì cháu dắt tay nhau vừa đi vừa hát. Tôi cười vang, cảm giác như mình cũng chỉ nhỏ xíu bằng từng ấy. Giao cậu nhóc nghịch ngợm cho bà trông, tôi quay về nhà, tiếp tục hoàn thiện cho xong vài cái deadline. Khi môi vẫn dờ cười vì hành động đáng yêu của cậu cháu thì mắt đã sững sờ trước khuôn mặt xuất hiện nhiều lần trong những giấc mơ. Cảm giác bất ngờ và ngạt thở, thấy anh ấy đang đứng một góc, nhìn tôi “sâu” lắm. Anh ấy chìa túi kem: “Chào em, chúc mừng mừng một tháng sáu”.

Và sau đó anh ấy lại biến mất. Không reply tin nhắn cảm ơn của tôi, cũng chẳng hỏi han và liên lạc thêm gì hết. Tôi có cảm giác mình phát điên với anh chàng này. Anh ấy quá tự tin hay cũng là tuýp ấm ương như tôi, có lẽ! Còn tôi vẫn tiếp tục giữ nguyên si niềm kiêu hãnh của mình, ngang bướng không nhắn tin, không gọi điện trước.

Cứ mỗi lần tôi chuẩn bị xếp anh vào một góc gọn gàng, mỗi lần tôi đủ tỉnh táo mà suy nghĩ rằng cảm giác rung động với anh ấy, chỉ là một cơn say nhẹ, dùng cái đầu mà nghĩ cho bằng được rằng chúng tôi chẳng hiểu gì về nhau, đương nhiên tình cảm sẽ chẳng có gì đặc biệt... Cứ mỗi lần như thế, anh ấy lại xuất hiện, bất ngờ. Khi thì tình cờ ngang qua Nguyễn Xí: “Anh cũng vừa mua sách xong, quyển này mua tặng cho em”, khi thì gửi xe cùng bãi trong rạp chiếu phim với một bó hồng... Luôn luôn biến mất ngay sau đó, không lý do.

Đến lần thứ năm như thế thì tôi mất hết kiên nhẫn, cảm giác mình giống một trò chơi mà sự ngờ ngác của mình khơi gợi cho người ta hứng thú. Tôi quyết định lần tới, nếu lại “bất ngờ” gặp gỡ đi kèm một món quà, tôi sẽ giữ lại rồi thẳng thắn hỏi cho ra. Tôi quyết tâm lắm, nghĩ đầy đủ cả kịch bản, tự đặt ra tình huống và hết sức thỏa mãn với màn dàn dựng của mình. Nhưng kế hoạch của tôi vẫn thường hay đổ bể vào phút chót.

Anh hẹn gặp tôi, ở một quán café nhỏ nằm khuất mình nơi cuối ngõ. Cầu thang sắt uốn quanh dẫn lên tầng hai, một nơi đẹp tinh khôi với bức tranh sơn dầu đơn sắc, chiếc bàn gỗ khoét một ngăn nhỏ, giấu những hạt café phơi khô dưới lớp kính để khi một ai đó như tôi phát hiện ra, lại tò mò và thích thú hỏi người phục vụ: “Hạt café thật hả anh?” Bao nhiêu dàn dựng và quyết tâm vạch trần những cuộc gặp gỡ bất ngờ có dàn xếp của anh, bị vùi trong mớ câu chuyện hấp dẫn mà anh liên tục gợi mở cho tôi. Và tôi, lại một lần nữa đại dột, nhìn sâu vào đôi mắt ấy. Ngay khi tôi bắt đầu nhìn rất sâu vào đôi mắt ấy, mọi thứ như dừng lại và lặng im.

Anh ngừng cười, ngừng nói, vươn nhẹ người về phía tôi và điều tôi nghĩ trong lần hẹn hò trước đã thực sự xảy ra. Một nụ hôn đậm mùi café sữa, nhẹ nhưng rất sâu... Một nụ hôn vào lần hẹn hò và gặp gỡ thứ hai? Một nụ hôn khi mà cô gái còn chưa kịp hiểu anh ấy là ai, anh ấy thế nào? Một nụ hôn phớt trên bờ môi. Một nụ hôn chuẩn choáng, rất say.

Bạn có tin vào các câu chuyện cổ tích không? Mỗi tối trước khi đi ngủ, năm tôi từ ba đến năm tuổi, mẹ lại đọc truyện cho tôi nghe, câu chuyện về hoàng tử, về công chúa, về tình yêu và những điều kì diệu của cuộc sống. Tôi biết rằng 22 tuổi, quá lớn cho một niềm tin trẻ con đến thế, nhưng tôi vẫn tin, bằng một cách nào đó...

Em mặc chiếc váy trắng tinh khôi ôm gọn khuôn người tròn trịa, mỉm cười dịu dàng trong đám cưới cô bạn thân. Tôi đã bất ngờ vì ngày em mười lăm, một cô bé ngốc nghếch, giản dị, ngăm đen, giờ đã lớn bằng ngần ấy. Em thay đổi nhiều, duy có cách nói chuyện, vẫn giữ nét dịu dàng và hài hước trên môi, thu hút tôi như những lần truyện trò

trước. Tôi lặng lẽ quan sát em, chợt nhận ra, nếu tôi cũng như cậu bạn mặc chiếc sơ mi kẻ caro kia, lớn vồn và vồ vập quan tâm em, chắc chắn điều tôi nhận được, cũng là sự lảng tránh và xa cách.

Tôi thích em từ ngày em làm liên đội trưởng, còn tôi là anh phụ trách đoàn, nhưng em là một cô bé, tôi muốn giữ nguyên vẹn nét ngây thơ và đáng yêu của em, trong mối quan hệ hai người. Bảy năm rồi, khi gặp lại, tôi đã thực sự say em. Tôi đã cố gạt em ra khỏi cảm giác nhớ nhung, nhưng tôi chẳng thể ngăn mình thấy mừng vui khi bất ngờ nhìn thấy em trên phố, không ngăn được mình lang thang dò la Facebook em từ xưa đến nay rồi ngơ ngẩn ngồi chờ ở những nơi biết chắc chắn em sẽ tới. Vậy nên tôi quyết định mình cần một chiến dịch hoàn hảo để cưa cho đổ cô gái Bảo Bình thông minh của mình...

Hai lần hẹn hò, bốn tiếng trò chuyện, một nụ hôn, tôi cảm giác, rất giống một tình yêu, chắc chắn không phải một cơn say nắng. Vì tôi thấy mình bình yên, thấy mình cười và tự nhiên ở bên anh ấy, thấy cảm giác quen thuộc và gần gũi, cảm giác có người đã hiểu mình, rất sâu và từ rất lâu, rất lạ. Có điều, thời gian mới là câu trả lời chính xác nhất cho mọi chuyện, nhất là khi, câu chuyện cũng chỉ vừa bắt đầu chưa được bao lâu.